

2. fejezet - Születésnap

Amikor végre elmúlt a végtelennek érzett gyomorforgató émelygés és szédülés, Harry kinyitotta a szemét. Az Odú tágas ebédlőjében találta magát. A helyiséget ezúttal gyönyörű virágfüzerek díszítették, szokatlanul feltűnő rend és makulátlan tisztaság uralkodott mindenütt. Sosem látta még ilyennek, a ház mégis megőrizte otthonos hangulatát.

Biztosan Bill Weasley és Fleur Delacour esküvőjének előkészületei zajlanak - gondolta.

Rémszem Mordon, Kingsley Shackbolt és Mr. Weasley mellette álltak, a jókora konyhaasztal előtt pedig Mrs. Weasley tördelte a kezeit. Végigmérte Harryt, majd hozzá lépve lendületesen magához ölelte, és jól megszorongatta.

- Boldog születésnapot, Harry drágám! De jó, hogy itt vagy! Úgy aggódtam! Nagyon féltünk, hogy nem megy simán az akció. Gyere, egyél valamit! Olyan sovány vagy!

Miközben lenyomta a legközelebbi székre, egy tál gőzölgő levest tett elé.

- Köszönöm - nyögte ki Harry, és gépiesen kanalazni kezdte az ételt.

Mordon eközben elköszönt, és a kijárat felé indult. Mielőtt kilépett volna az ajtón, még visszanezített a fiúra. Az ide-oda forgolódo, zavarba ejtő mágikus szem szigorúan fürkészte, mintha egyenesen a veséjébe látna.

- Lankadatlan éberség, fiam! Ne feledd, most sokkal nagyobb a veszély, mint eddig bármikor. Mindig legyen nálad a gyanuszkópod, a láthatatlanná tevő köpenyed és mindig mindenkit ellenőrizz! Ezen a házon különleges védelem van. Ne hagyd el a biztonságos területet a Rend tagjainak tudta nélkül! Hamarosan találkozunk.

Harry csak bólintott. Fáradt volt hozzá, hogy leálljon vitatkozni a sok harcot megért varázslóval. Hát igen. Őt is be akarják zárni ide, mint annak idején Siriust a Grimmauld térre. Amiről azonban nem tudnak, azért legalább nem aggódnak feleslegesen. Ráér még rájuk zúdítani a terveit - már amennyit egyáltalán el szeretne árulni belőlük. Legjobb lesz, ha megvárja ezzel az esküvőt, hiszen nem akarja elrontani mások örömét.

Miután Mordon hoppanált, Kingsley Shackbolt félrevonult Arthur Weasleyvel, és minisztériumi dolgokról beszélgettek. Harry gondolataiba merülve evett, amíg valami meg nem ütötte a fülét. Fejét felkapva feléjük fordult, amikor Perselus Piton nevét hallotta elhangzani.

- Mr. Shackbolt - fordult a férfihoz. Jól emlékezett rá, hogy amikor Siriust gyilkosnak tartották, ő vezette a keresést. - Tudnak már valamit a... a gyilkosról?

- Sajnálom, Harry, de erről nem beszélhetek. Csak annyit mondhatok, hogy egy olyan felkészült kémet, mint Perselus Piton, nem lehet csak úgy lefűlelni. Nem sok nyom van, amin elindulhatunk. Erről jut eszembe, van még egy fontos dolog, amit tudnod kell. Valószínűleg néhány napon belül megkapod az idézést, de inkább előre szólok: a jövő héten meg kell jelened a minisztériumban, ahol tanúként ki fognak hallgatni.

Harrynek a hírre görcsbe ugrott a gyomra. Felelevenedtek rémes élményei a bizonyos éjszakával, és az egy évvel ezelőtti minisztériumi tárgyalással kapcsolatban is. Igaz, annak idején egy engedély nélküli bűbájkakorlásért kellett felelnie, mégis a mágusok főbírósa, a teljes Wizengamot előtt tárgyalta az ügyet. Már a gondolat is nyomasztó volt.

- Ön is ott lesz, uram?

- Ezt előre nem tudhatom - felelte sajnálkozva. - Valószínűleg komolyabb támadásokra is számítanod kell a Mágiaügyi Miniszter részéről. Ráadásul ott lesz Dolores Umbridge is, de ne ess kétségbe! Arthur majd segít felkészülni az egész tortúrára.

Elszörnyedve hallotta, hogy Umbridge még a tavalyi események után is a minisztérium alkalmazottja. Nem akart újra szembenézni vele. A kezére pillantott, ahol még mindig látszottak a hegek: *Hazudni bűn*. Ha megint erre építenek, esélye sem lesz. Elbúcsúzott, és felballagott az emeletre.

Ron szobájában szállásolták el, de barátja már hangosan horkolt, mire felment lefeküdni.

Másnap reggel Ron hangos kurjantása és Hermione nevetése ébresztette az utóbbi időben állandósult rémálmainak egyikéből.

- Boldog születésnapot, Harry!

- Sziasztok! - nyögte, és fáradtan megdörzsölte a szemét.

- De jó, hogy végre itt vagy! Boldog szülinapot! Hogy vagy? - borult a nyakába Hermione.

Hát túl jól éppen nem volt. Még látta maga előtt, amint álmában Dumbledore professzor magatehetetlen teste lehanyatlik, és zuhanni kezd a toronyból.

- Köszönöm - motyogta Harry.

Megkereste a szemüvegét az éjjeliszekrényen. Mire felvette már kezdett visszatálcálni a valóságba, és mindkét barátja mellette ült az ágya szélén. Hermione furcsán pirosuló orcával gubbasztott Ron mellett, aki szélesen vigyorogva az ágy végében halmozódó ajándékok felé sandított.

- Nem bontod ki őket?

- Mindjárt megnézem.

Valamivel jobb kedve lett attól, hogy végre az Odúban lehet, és vele vannak a legjobb barátai. Bár mindketten próbálnak úgy tenni, mintha minden rendben lenne, Harry tudta, hogy ez teljesen reménytelen. Sorra kibontotta hát születésnapi ajándékait, hogy legalább egy időre elterelje figyelmét nyomasztó gondjairól.

Mrs. Weasley kötött egy újabb pulóvert, ezúttal egy sötétkéket. Fred és George ajándéka egy páncélozott talár volt, ami teljesen hétköznapi sima fekete ruhadarabnak nézett ki. A leírás szerint azonban az auroroknak szállított készletből való volt: sok általános rontást és átkot elnyel.

Hermionétól természetesen könyvet kapott, mégpedig nem is akármilyet: *Veszélyes átkok és rontások mágikus és varázstalan tárgyakon*.

Hát ez biztosan jól fog jönni - gondolta.

Rontól egy lapos, fém kulacsszerűséget kapott. Kérdően nézett rá, mire barátja rögtön sorolta a tudnivalókat:

- Ez egy mindig friss vizet adó mágikus kulacs. Gondolom, jól jött volna tavaly a barlangban, bár nem biztos, hogy tudtad volna használni. Azért jó, ha ezentúl nálad lesz. Ártani biztosan nem fog.

- Valószínűleg ott egyáltalán nem működött volna. Szinte biztos, hogy az *Aquamanti* bűbájt alkalmazták a készítésekor, és az sem volt használható a barlangban - vonta össze a szemöldökét tudálékosan Hermione.

- Azért köszönöm. - Harry halványan rájuk mosolygott. Nagyon jól esett neki, hogy még mindig számíthat rájuk. Mélyet sóhajtott, hogy megszabaduljon feltörekvő rémképeitől, amint Dumbledore professzor elkínzottan vízért könyörög, ő pedig nem tud rajta segíteni.

Erőltetett lelkesedéssel tovább keresgélt, és talált még két csomagot a szokásos édességek mellett. Az egyiket Ginnytől kapta, ezt félretette, hogy majd egyedül bonthassa ki. A másik ismét egy könyv volt: *Az elme felvértezése és az indulatok megregulázása, avagy okklumencia kezdőknek és haladóknak*.

A címke szerint Lupin és Tonks küldte.

- Nahát! Ez az, amit hónapok óta keresünk! Sehol nem lehetett megszerezni! Szívesen tanulok belőle veled, ha akarod... - lelkesedett Hermione.

A fiút kissé rosszul érintette a célzás, de végül is igazat adott a lánynak. Ez az, amit mindenképpen el kell sajátítania, ha szembe akar nézni ellenségeivel: Piton, Bellatrix Lestrange és Voldemort mind jól képzett legilimenterok. Márpedig szinte csak ez foglalkoztatta mostanában a horcruxokon kívül. Új ötlete támadt:

- Szerintem mindhármunknak tanulni kellene okklumenciát. Voldemort eddig is a szeretteimet próbálta elpusztítani, és ha Féregfark, Draco Malfoy vagy Piton elmondja, kik állnak legközelebb hozzá, ti is potenciális célpontokká váltok. Mivel a horcruxok titkát mindannyian tudjuk, sőt, a jóslatot is, mindhármunknak képesnek kell lennünk elrejtteni a gondolatainkat mások elől.

- Igazad van, Harry. Minél hamarabb el kell kezdeni a tanulást, mielőtt még elindulunk a horcruxok keresésére - helyeselt komoly arccal Hermione, Ron pedig hevesen bólogatott mellette.

- Tudtok valamit a legújabb fejleményekről?

- Egyre több merényletet követtek el az utóbbi időben muglik és mugli származású varázslók ellen - mesélte Hermione. - A szüleimet is védelem alá helyezte a Főnix Rendje. Nem merték a minisztériumi aurorokra bízni, mivel túl közel állunk egymáshoz, és egyre több jel mutat rá, hogy még mindig vannak kémei Voldemortnak a minisztériumban.

Harry a gondolataiba mélyedt.

- Most már le kell mennünk - búcsúzott a lány.

- Segítenünk kell az esküvői díszítésben - fanyalgott Ron, miközben felálltak és az ajtó felé indultak.

- Mindjárt én is megyek, csak felöltözöm - szólt utánuk Harry.

Amikor barátai elhagyták a szobát, izgatottan a kezébe vette Ginny ajándékát. Az apró dobozka belsejében egy vékony láncon egyszerű, ezüstszerű, enyhén domborodó, korong alakú medál volt. Mellette egy cédulát talált, amin Ginny formás gyöngybetűivel a következő állt:

„Drága Harry!

Ez egy Boldog Percek Medál, amibe belezártam legboldogabb együtt töltött pillanataink emlékét. Ha úgy érzed, szükséged van rám, zárd a tenyeredbe, és mondd ki a nevem.

Egy rövid ideig újra átéled majd, amit akkor éreztünk.

(Hermione segített elkészíteni.)

Boldog Születésnapot!

Ginny”

Forróság öntötte el a levél olvasása közben. Azonnal ki akarta próbálni, mindent úgy tett hát, ahogy a levélben állt: Csupott szemmel markába szorította a medált, és elsuttogta kedves nevét.

Mintha forró víz hulláma csapott volna át rajt, egyszerre újra elborította az a mámorító érzés, amikor a kviddics meccs után, a klubhelyiségbe lépve először zárta karjaiba, és csókolta meg a lányt.

Az élmény csak néhány pillanatig tartott, azután lassan, fokozatosan elcsitul. Nyomában azonban maradt valami, amitől Harryt újra halvány optimizmus és életerő töltötte el. Felébredt benne a remény, hogy van még miért élnie a küldetésén és a bosszún kívül is.

Amikor az utazóládájához lépett, hogy végre átöltözzön, pillantása a poros, szürke cipős dobozra esett, melyet este a tetején felejtett. Ölébe vette, gyengéden lesimitotta róla a port, és óvatosan felnyitotta a fedelét. A dobozban csak néhány holmi volt. Az első, amit a fiú kezébe vett, egy kecses vonalú, könnyű varázspálca volt.

Tíz és egynegyed hüvelyk hosszú, suhogós fűzfa pálca volt. Igézéshez, elbűvöléshez kiváló. - Felrémlettek előtte az Abszol Úton, Ollivandertől, az öreg pálcakészítőtől hallott szavak édesanyja pálcájáról. Finom mozdulattal vette az ujjai közé. Nem volt olyan intenzív az érzés, mint amikor saját pálcáját fogta először a kezébe, de rögtön érezte az enyhe bizsergést, amit annak mágiája okozott, amikor kapcsolatba lépett Harry varázserejével. Eszébe jutott, hogy már nagykorú és nyugodtan varázsolhat, így hát kipróbált néhány apróbb varázslatot. Kicsit furcsa érzés volt, de végül is egész jól tudta használni. Eldöntötte, hogy ezen túl ezt is magánál fogja tartani, amikor elhagyja a házat. Ha nem tud róla senki, még hasznára lehet vészhelyzetben.

Tovább folytatta a doboz tartalmának felderítését. Egy csomó fénykép került a kezébe, mégpedig mugli és varázsképek vegyesen. Lassan, egyenként végignézegette őket.

A mozgó képek legtöbbször a Roxfortban készült Lilyről, melyeken néhány vihogó és integető, vele egykorú lány társaságában volt látható. Úgy tűnt, barátnőivel minden évben lefényképeztették magukat, amikor csak alkalom volt rá. Voltak köztük halloweeni, karácsonyi és nyári eleji képek a kastély parkjában. A végzős képek egyikén azonban Lily Evans és James Potter álltak kettesben: apja átkarolta anyja vállát, és mindketten szélesen mosolyogtak.

A kopottas mugli fényképek nagy része azonban családi eseményt ábrázolt. Harry megismerhette végre anyai nagyszüleinek arcát. (A nagynénje sosem mutatott neki fényképeket.) A kisgyermek Lily és Petunia családi körben, elsősorban születésnapok alkalmával és nyaralások során lett megörökítve.

A legutolsó kép volt az egyetlen, amin anyja már jóval idősebb lehetett, talán 16 éves körüli. Egy fekete, hosszú hajú fiút karolt át, kicsit mintha támogatva volna. A titokzatos illető arca hiányzott, mert valaki eltépte a képet. Harry homlokát ráncolva vizsgálta a rejtélyes fényképet, és végül arra a megoldásra jutott, hogy bizonyára Sirius volt a képen. Talán azért tépték le, mert árulónak tartották...

A kiürült doboz alján, a sarokban megpillantott még valamit. Egy apró, csillogó karikagyűrű volt az. Kezébe vette, és figyelmesen böngészni kezdte a rajta vésetet. Csalódottan vette tudomásul, hogy számára ismeretlen jelekkel íródott szöveg futja körbe.

Majd megkérdezem Hermionét, hátha tud segíteni - gondolta.

Nagy volt a kísértés, hogy az ujjára próbálja, de már szinte hallotta is a lány hangját, amint leteremti, amiért egy ismeretlen mágikus tárgyat akart felhúzni. Végül eltette a dobozt, és felöltözött.

Éppen ajtót nyitott, hogy a többiek után menjen, amikor földbe gyökerezett a lába. A küszöbön Ginny állt. Lángvörös haja lágyan omlott a vállára, és egyenesen a szemébe nézve rámosolygott.

- Szia.

Harryt forróság öntötte el a lány tekintetétől. Úgy érezte, mintha nyári napsütés ragyogott volna be tőle az ablakon. Leküzdötte zavarát, kézen fogta és behúzta a szobába. Megköszöri a torkát.

- Köszönöm az ajándékot. Ennél csodálatosabb dolgot nem adhattál volna nekem. Nagyon sokat segített már most is. - Kihúzta a medált a pólója alól, és megmutatta, hogy viseli.

Ginny a haja tövéig elpirult. Már mozdult, hogy a karjaiba zárja a fiút, amikor Mrs. Weasley hangja harsant fel lentről:

- Ginny! Elkélne a segítség!

A két fiatal már futott is lefelé a lépcsőkön.